

REFLEKSIION ELU ÕPPEAINES

Eneserefleksioon esitatakse projekti juhendajale tema poolt määratud tähtajaks.

Ees- ja perekonnanimi: Vivian Pöld

Sissejuhatus *Miks liitusite projektiga? Millised olid Teie ootused?*

Minu kursaõde rääkis mulle, kuidas tema isa suri vähki ning isikliku kokkupuute pärast huvitab teda vähi tekke protsessid ehk laiemalt onkobioloogia. Ta mainis, et Eestis ei saa seda kuskil õppida ning võiks olla mingi sündmus, kus kõik huvilised saaksid onkobioloogia kohta õppida. Hakkamise hoos ütlesin mina talle, et teeme ära ning kuna meil nagunii vaja õpingute käigus teha ELU projekt ja kahjuks tavaliselt pole esitatud projektid meie erialaga seotud, otsustasime proovida esitada meie mõtte ELU projektina. Algne projekt oligi onkobioloogia keskne, kuid otsustasime seda laiendada vähile, sest paljud ei tea, mis onkobioloogia on. Edasi me kirjutasime algse plaani valmis ja läksime oma õppekava juhi juurde lootuses, et ta sooviks meie mentor olla.

Kui projekt vastu võeti oli suurimaks lootuseks see, et saame kokku panna hea ja toimiva meeskonna, kes näeb meie visiooni ja tahab selle nimel pingutada.

Meeskond, rollid ja isiklik panus *Kirjeldage oma rolli meeskonnas. Kuidas sujus grupidünaamika ja koostöö? Kui kogesite vastuolusid, siis kuidas lahendasite neid rühmas? Kuidas hindate enda ja meeskonnaliikmete panust? Miks teie arvates selline grupidünaamika välja kujunes?*

Meeskonnas olin üks projektijuhtidest ehk minu roll oli hoolitseda selle eest, et meie eesmärgid saaksid täidetud ja sündmus korraldatud. Olles süstemaatiline inimene, täitsin Excelit ülesannete ja tähtaegadega ning kontrollisin, et olulised dokumendid saaksid esitatud ning esinejatele ja sponsoritele kirjutatud. Samuti olin kontaktisikuks Vähiliidu ja Viljandi Haiglaga suhtlemisel. Soovisin, et meeskonnas ei tekiks tunnet, et juhid on kõrgemal, tegin palju ka lihttöid ja proovisin igati aidata. Üheks naljakaks seigaks oli õhtu enne sündmust kui meeskonnakaaslasega piirasime parklas nahabussi jaoks ala, kell oli kümme läbi ja vihma sadas.

Minu arvates oli meil väga hea grupidünaamika ning selleks on mitmeid põhjuseid. Esiteks suurt osa meeskonnast tundsi juba varasemast ajast ehk teadsime nende tugevusi ja nõrkusi ning suhtlus nendega oli vaba. Teiseks hea dünaamika põhjuseks võis olla see, et juhendajad olid üliõpilased, me olime võrdsed ja kõik said barjääride vabalt omavahel suhelda. Lisaks saab olulisteks komponentideks pidada seda, et kõigil oli midagi mille nimel tegutseda, sündmus oli füüsiline ja iga päevaga tuli see lähemale. Mainimata ei saa jätta meie mentori jäägitut tuge, alati ta toetas ja kiitis meid ning vajadusel aitas ning oli lihtsalt kogu aeg olemas.

Isiklik areng *Mida projekti käigus õppisite (sh konkreetselt teie tegevusega seotult)? Millised kogemused olid kõige olulisemad? Millised olid raskused ja võidud? Mida teeksite tulevikus teisiti?*

Projektijuhtimist olen ma oma ema kõrvalt näinud, kuid ma ei kujutanud kunagi ette kui töömahukas see on. Üheks suurimaks raskuseks ja õppimiskohaks oli minu jaoks usaldamine, teiste inimeste usaldamine, et nad teevad ära asjad, mida juhtidena palusime. Ning kuna projekt oli minu ja Kendra beebi, oli tihti lihtsam asju ise ära teha selle asemel, et delegeerida. Seetõttu nii mina kui ka Kendra kannatasime vahepeal tohutu stressi all. Mida kauem olime meeskonnaga koos tegutsenud, seda julgemalt jagasime ülesandeid ja tegelikult meeskonnaliikmed tahtsid panustada.

Oli hetki, kui mõtlesime, et anname alla, näiteks öeldi meile et nahabussi saaks, aga arsti pole, polnud midagi, leidsime ise arsti, kes oli nõus bussis toimetama. Samuti oli meil raskusi välismeedia kohale saamisega, meile ei vastatud või kui vastati saime selgusetut juttu, kuid lõpuks tuli üks ajakirjanik, kes kirjutas kolm väga sisukat artiklit. Mõnikord oli tunne, et samme tagasi oli rohkem kui samme edasi, kuid lõpuks saime kõik mured lahendatud ning meile tuldi lugematutel kordadel vastu ja aidati ülla eesmärgi nimel.

Tulevikus oleksin tublim delegeerija ja teeksin seminaripäevale lõunapausi.

Kokkuvõte *Milliste tunnete ja mõtetega lõpetate projekti? Mida võtate tulevikuks kaasa? Millise hinnangu ja soovitud annaksid ELU kursuse juhendajatele/arendajatele?*

Projekti lõpetan tohutu tänutundega, sest mul oli võimalus teha midagi nii suurt ja olulist ning hindan seda kui paljudele inimestele meie põlve otsas tehtud sündmus korda läks. Tuleb välja, et meie sündmus on üks suuremaid kui mitte suurim tudengite korraldatud hariduslik seminaripäev Tallinna Ülikoolis. Meie püüe oli kohe alguses väga suur ning seetõttu suhtuti sellesse algul skeptiliselt, kuid lõpuks tõestasime end kõigile.

Siiski arvan, et alati ei tasu nii suurelt unistada, sest väga väheste võimalustega, midagi suurt teha on väga pingeline ning me ei teadnud kunagi kindlalt, kas me saame toetajad või mitte.

